

X.

*Một sáng người đi theo mây bay
Ta say nằm lạnh với đêm dài
Tỉnh ra thấy cụm hoa đầu ngõ
Ta vẫn còn, hay nổi tàn phai?*
(Thơ Chơn Hạnh)

Nha Trang, thứ Tư 16/10/1974

9 giờ sáng, cùng Túy Tâm đến Brodard, đã thấy anh ngồi đợi. Những sáng hôm nay trời lạnh, trông anh thật trẻ trong tấm áo *laine* màu xanh đậm. Về vui tươi, anh nói cùng Tâm:

“*Cảnh sát* bố ráp kỹ quá nên phải trốn vào đây!”

Đã nhiều ngày qua, anh vẫn nói đến điều ra đi, nhưng tôi không mấy tin tưởng việc ấy sẽ xảy ra thật. Sáng nay, câu chuyện được đặt lại, tôi nghe anh bày tỏ:

“Điều cần thiết là Thu Vân có yêu anh và có quyết tâm cùng anh vượt qua mọi trở ngại không. Nếu tất cả những điều này em làm được thì trước Tâm đây, anh xin hứa rằng trong vòng từ 1 đến 3 tây tháng 11, anh sẽ đưa em rời khỏi Nha Trang. Địa điểm đến chưa chắc mấy, nhưng có lẽ Dalat là cái đích thứ nhất. Từ đó, mình sẽ tiến tới các điểm sau.”

Tôi hỏi:

“Còn phía chị Lan?”

Anh gật:

“Khó là như thế. Chúng mình cố gắng chịu đựng một thời gian ngắn, bà ấy có công việc làm chắc chắn, anh ra đi đỡ bận tâm theo bốn đứa nhỏ. Tuy nhiên nếu bà ấy quyết lòng phá rối ngày nào thì mình lên đường sớm ngày ấy.”

Anh tiếp:

“Thời gian này, tạm thời Thu Vân cứ ở nhà. Anh chỉ xin em vì yêu anh mà giữ vững ý chí. Em buồn bã là anh không làm gì được. Đặc biệt đừng để giáp mặt bà Lan, anh sợ em nao lòng nếu bà ấy dùng đến cái chiêu bài tình cảm.”

Tôi lo ngại:

“Hay anh để em đi Dalat hoặc Sài Gòn ít bữa?”

Anh vụt lắc đầu, xiết tay tôi thật chắc:

“Không! Anh van em! Em mà rời Nha Trang lúc này thì chắc là anh buông xuôi hết. Sài Gòn và Dalat, rất nhiều *Komarovski* châu chực, làm sao anh yên lòng cho được? Với lại, xin em nghe anh, đừng đến *dancing* Thanh Nga cho dù anh Phong có nài ni bao nhiêu. Em tạo cho anh tin tưởng về em thì anh mới có thể sáng suốt mà hành động tốt đẹp mọi thứ.”

(Cái điều “*đừng đến Thanh Nga*” được anh đưa ra hai lần mà không giải thích nguyên nhân. Tôi ngạc nhiên nhưng cũng chẳng hỏi.)

Lật quyển sách tôi mang theo, thấy lá thư đang viết dở cho bạn bè để xin một sự “*tị nạn*”, anh cười:

“Bé của anh thật ngoan. Ít ra yêu anh, em cũng *ảnh hưởng được từ anh chút ít cái tính sắp xếp cẩn thận trước khi hành động việc gì.*”

□

Nha Trang, thứ Năm 17/10/1974

Suốt một buổi chiều trải qua bên lũ cháu con chị Kiều.

8 giờ tối, trời mưa nhẹ, trở về nhà, tôi nhìn thấy anh Phong đang đứng gọi cửa. Gặp tôi, anh ân cần nài nỉ:

“Đến đàn giùm anh nửa tiếng hay 15 phút đi! Khách ế quá! Có khách thì lại đòi cho được *violon!*”

Tôi thành thật:

“Anh Ngọc đã dẫn em không được đến Thanh Nga. Em không muốn anh ấy buồn. Để hôm khác cùng đi với anh ấy, em sẽ đàn giùm anh mà không đòi trả lương đâu.”

Anh Phong khẩn khoản viện ra nhiều lý do mà cái lý do “*Vũ trường ế quá, mà nếu có khách, hỏi không có violon thì bỏ qua dancing khác*” làm tôi động lòng hơn cả.

Tôi nhận lời giúp anh một *temps* đêm nay.

Tại Thanh Nga *dancing*.

Bạn bè vui mừng chào đón tôi như với một đứa con đi xa mới về. Văn cười hơn hờ. Trâm và Phú lộ nét hân hoan. Thùy Dung, Thạch và anh chị Hoàng Cầm đều ra mặt vui thú. Khi tiếng đàn tôi cất lên giữa sân khấu, tiếng vỗ tay rào rào từ các bàn khách vang lên.

Đột nhiên, trong một bản *tango*, trái tim tôi lặng ngắt khi nhìn từ sân khấu, thấy anh rẽ tấm màn cửa chính, bước vào phòng nhảy. Tôi buông ngang đàn, bỏ xuống tim anh.

Thông rơi người trên một cái *sofa*, anh ngồi im, nét nghiêm trang trông đáng sợ. Tất cả ban nhạc đều nhìn thấy điều ấy. Anh Phong đến gần nói:

“Chính tao nài nỉ Thu Vân tới đây.”

Tôi e dè ngồi ghé cạnh bên. Anh vẫn im lìm không nói. Một lát, thật bất ngờ, anh vụt rời ghế, bỏ đi ra cửa. Tôi hốt hoảng ôm đàn theo sau.

Bước chân anh thật nhanh khiến tôi phải gằn như chạy mới bắt kịp ngang Quân Y Viện Nguyễn Huệ. Anh dừng lại nhìn tôi. Tôi nói nhỏ:

“Cho em trình bày ít điều. Em có lỗi nhưng xin anh đừng quá giận.”

Trời mưa lát phát làm ướt cả tóc tai quần áo, nhưng cả hai chẳng ai chú ý đến điều ấy.

Thế rồi, anh thốt lên những lời lạnh lẽo:

“Anh không hiểu nổi tại sao đã hứa cùng anh mà em vẫn không tôn trọng lời hứa? *Hay là em chưa yêu anh thật như em tưởng* nên vẫn còn luyến tiếc những người đàn ông say mê quanh em?”

Tôi xin anh vào Thanh Nga trò chuyện ít phút nhưng anh cương quyết từ chối. Những lời cay đắng cứ tiếp tục và *cái điều tôi sợ nhất* lại được nói ra:

“Lúc này chưa đi với nhau mà em đã phải bỏ dễ dàng những gì anh ân cần mong muốn, liệu mai đây, tụi thằng Cầm thằng Phong và cái lũ chung quanh sẽ nghĩ sao khi anh bỏ cả gia đình, danh dự mà đi theo một người con gái đêm đêm vẫn muốn nhận từ những người khách những cảm tình đặc biệt?”

Tôi lạnh người vì âm thanh sắc hơn dao trong tiếng nói anh khi ấy.

Chúng tôi cứ đứng dưới trời mưa và anh vẫn thốt lên những lời cay đắng.

Thật lâu...

Tôi mệt mỏi bày tỏ:

“Thôi, nếu thấy rằng em không xứng đáng thì cũng còn kịp cho anh lui về đời sống cũ. Chỉ xin anh đừng nên phũ phàng lời nói với em.”

Anh la lên:

“Em đi xa vấn đề rồi!”

Tôi lắc đầu bỏ đi về hướng *dancing* Thanh Nga. Anh quay gót theo sau. Tại đây, cả hai ngồi trên một ghế đá ngoài sân, mặc cho mưa rơi ướt đầm đầu tóc. Tâm tư nặng nề bức rức, tôi van nài nhỏ nhỏ:

“Anh hãy tha thứ cho em!”

Tức thì anh đáp:

“Em không có lỗi gì cả. Nhưng tụi thằng Cầm thằng Phong không lý cứ lợi dụng em, đưa em từ tay thằng này qua tay thằng khác mãi thế sao?”

Thái độ anh giống như của một người đang lên cơn giận cùng cực.

Khi nhìn thấy bà chủ Thanh Nga từ *dancing* bước ra, anh mai mỉa:

“Lúc này làm ăn khá bà chủ nhỉ? Nhờ cái vụ buôn thịt người mà giàu to mấy chốc!”

Anh cũng không từ khi nói thẳng với chị Hoàng Cầm:

“Tụi thằng Cầm thằng Phong không biết đến bao giờ mới hết chơi cái trò gả bán người này người nọ?”

Rồi anh bỏ mặc tôi ngồi lại trên băng ghế, bỏ đi ngay ra khỏi Thanh Nga.

Trở về nhà, trời mưa lất phất, tâm tư chán nản cùng cực, tôi nghĩ đến những viên thuốc ngủ như một níu kéo thân thiết. Nhưng nhớ lời

một lần đã hứa cùng anh “*Sẽ không bao giờ dùng đến thuốc ngủ*”, tôi lại cố gắng quên đi.

□

Nha Trang, thứ Sáu 18/10/1974

Sang một ngày mới, trời có nắng vàng rực rỡ. Sự chán nản rạn nứt đêm qua cũng biến mất để tôi lại nghe nôn nao trông ngóng bóng hình anh.

Có đôi lúc, những lời đánh thép của anh trở về trong trí làm trái tim đau nhức. Lần đầu tiên, tôi chợt nhận ra rằng chúng tôi thật chưa hoàn toàn thấu hiểu nhau. *Từ tôi vẫn còn nông nổi đi vào lần ranh anh đã vạch (như một điều cấm), và từ anh, sự tha thứ rộng lượng vẫn chưa có, như tôi mong đợi.*

Buổi chiều trong căn nhà hiu hắt, nhìn quanh quất nỗi cô đơn mà nghe dày vò đau đớn. Hình ảnh anh sừng sững mọi nơi. Tôi cứ mãi nói với mình “hãy nên tìm đến anh, ít ra một lần này, **để về sau không còn gì ân hận.**”

Sao tôi lại viết như thế? Có phải do bởi đêm qua khi gặp nhau ở Thanh Nga, trên mặt anh đã hiện rõ sự tan vỡ thực sự? Bản chất tuyệt đối nơi anh, lần thứ nhất lộ ra cho tôi thấy. Nghe chùng sợ hãi khi nghĩ rằng anh xa xôi quá, như một ảo ảnh dần dần tan biến, tôi đã không chịu nổi ý nghĩ mất anh nên vội vàng trang điểm, tìm đến Nautique ngay để yên chí cho mình rằng anh vẫn còn hiện hữu.

Tại Nautique.

Cả ban nhạc đã đầy đủ để chờ tập dượt mà chẳng thấy anh đâu. Tôi lo lắng giục Khánh Huy đi tìm.

Lúc quay lại, Khánh Huy kể:

“Anh Ngọc say từ sáng. Bà cụ và bà Lan không cho anh vào đánh thức anh ấy dậy.”

Điều này thật đã làm tôi đau đớn đến tê dại tâm hồn. Một lần nữa, sự đòi hỏi tuyệt đối nơi anh phơi bày khiến tôi sợ hãi. Anh đã từng kể: “*Anh thuộc loại người có thể chết vì một câu nói chứ không vì những công gai hiểm hóc.*” Thì **bản chất này há chẳng đang ngự trị trong tôi đó sao?**

Tình yêu anh dành cho tôi với vợ tính cách tôn vinh. Anh đặt tin tưởng vào tôi. Sự tin tưởng càng cao bao nhiêu thì nỗi thất vọng càng thêm dữ dội một khi anh cho rằng tôi phản bội những gì anh đặt để.

Vậy đêm qua tôi thật đã làm anh thất vọng chùng nào khi đi vào lần ranh anh đã vạch bằng một lời hứa. Và đổi lại, anh tự giết anh, tự hành hạ mình qua những ly rượu uống cho say.

Trời mưa. Sự dẫn vật đè nặng tâm tư suốt một chiều tối, tôi nghĩ đến những viên thuốc ngủ để quên ám ảnh, nhưng vẫn cố kìm, không dám lời nó ra.

[Sau này nghĩ lại mới thật kinh sợ vì những viên thuốc ngủ tai hại tôi uống dạo đó. Cái *doze* thuốc mỗi lúc một cao; chuyện mỗi ngày uống cả vỉ Valium 10mg là rất thường tình, vậy mà không hiểu sao tôi vẫn chưa chết trong những lần như thế.]

Thời gian này, Mimi và Thơ đã đi Sài Gòn, không còn ở trong nhà tôi nữa.

[]

Nha Trang, thứ Bảy 19/10/1974

Thêm một buổi sáng anh không đến. Điên cuồng cộng với dày vò, tôi lôi ra những viên thuốc ngủ như một bầu vú quên lãng. Hơn một vỉ Valium 10mg được nuốt trôi dễ dàng vào cổ họng, lại lan man uống thêm nhiều viên lẻ khác. Lúc 8 giờ sáng, tôi bắt đầu mê đi.

Khoảng trưa anh đến, vào nhà bằng chìa khóa riêng. Tôi cảm nhận lơ mơ rằng anh ôm tôi trong tay một lúc, lau mặt tôi bằng khăn ướt, vỗ về xin lỗi rồi nhẹ nhàng đặt tôi xuống.

Trước khi ra đi, anh ân cần dặn:

“Bây giờ em ngủ nhé. Tôi nay thứ Bảy, ông Pérez về, em cô đến Nautique một hôm, anh đợi.”

Trạng thái mê man lại tiếp tục cho tới xế chiều, tiêm thức gọi dậy, tôi nhớ phải đi làm đêm nay. Xong, bằng cách nào không biết, tôi khóa cửa, lùng lững băng qua đường, vào nhà chị Kiều xin một chén cơm ăn, rồi trở về trang điếm; ra gọi một chiếc *cyclo* đến *dancing*, lại vẫn nhìn thấy người đàn bà đứng ở cổng sau; vẫn tấu lên những bản đàn theo đúng mỗi phiên phải ra sân khấu... **Mọi việc này, tôi cảm biết và hành xử trong trạng thái vô thức.** Ngoài ra, những lúc không đàn, tôi nằm xoải dài trên băng ghế trong hậu trường, mê mê tỉnh tỉnh.

Có một lúc anh đến cạnh, đặt tay lên trán tôi, nói nhỏ:

“Anh tàn nhẫn quá! Tha thứ cho anh. Anh xin lỗi em!”

[]

Nha Trang, Chủ nhật 20/10/1974

9 giờ sáng mới hoàn toàn tỉnh cơn mê khi Linh Trang tìm đến thăm và nói:

“Đêm qua chị hầu như không biết gì hết, cứ cãi với tụi em là thứ Sáu 18 tây chứ không phải thứ Bảy 19 tây.”

Cười cười, Linh Trang tiếp:

“Vậy mà không hiểu sao tiếng đàn chị vẫn ngọt ngào ghê gớm. Cả đám ca nhạc sĩ ai cũng ngạc nhiên. Còn anh Ngọc thì như người mất trí, câu bản lung tung, lại bảo rằng em nên về tập hát rồi hãy ra làm ca sĩ! Em xấu hổ quá, nhưng nghĩ rằng anh ấy đang lo lắng theo chị, nên không phiền.”

[]

Nha Trang, thứ Hai 21/10/1974

12 giờ trưa khi từ nhà Tâm & Trinh trở về, tôi nhìn thấy người đàn bà mặc bộ áo quần đen đang đứng ở cổng nhà tôi, dáng điệu hung dữ, còn anh thì vừa từ trong sân bước ra. (Hình như anh đến tìm lúc tôi đi vắng?)

Khi cả hai bước song song ngang mặt tôi, người đàn bà rít lên:

“Con đi! Tao sẽ giết mày!”

Vậy là bàng hoàng suốt buổi, tim đập nhanh, thân thể rờn rã. ***Dẫu yêu anh mạnh mẽ, tôi phải nhận rằng quả là tôi thối chí phần nào mỗi lần nghĩ đến sự hung dữ của người đàn bà.***

Buổi tối mưa gió toai bời, tôi đang lặng lẽ một mình trong nhà vắng thì anh bất ngờ tìm đến. Vợ vã kéo tôi vào sau bếp, anh ngồi ghé xuống bậc thang cuối dẫn lên lầu, kể cho tôi hay rằng người đàn bà rình rập kỹ lắm:

“Cái kế hoạch đi Dalat của mình đã bị phát giác nên bà ấy định lên đó trước, không biết sẽ giờ ngón võ gì trên *dancing* Duy Tân. Tuy nhiên *anh quyết lòng không chịu thua*. Mình sẽ xoay đi Buôn Mê Thuật. Anh đang cho bán cái biệt thự của anh trên Dalat, nay mai bà Lan lên ký giấy. Mình để cho bà ấy và bốn đứa nhỏ ba phần, còn một phần, anh đem theo lên Buôn Mê Thuật sống.”

Hai tay luồn trong mái tóc tôi, anh nói:

“Vững lòng tin anh nhé! Lúc này anh quan hoài đến sự an tâm của em hơn cả. Ráng giữ gìn sức khoẻ trước khi mình ra đi để đủ sức chịu đựng. Đây mới chỉ là phần đầu, vẫn còn nhiều gay go nữa.”

Đột nhiên nghe tiếng gọi cửa, anh ngỡ người đàn bà tìm đến nên vội vàng lách vào phòng giữa, giọng rất nhỏ:

“Em cố bình tĩnh! Nếu đúng bà ấy thì đừng mở cửa, nguy hiểm lắm! Cứ bảo rằng anh không có ở đây.”

Thế nhưng người khách lại là Túy Tâm và bé Uyên đội mưa sang mời tôi qua dự sinh nhật. Biết có anh hiện diện, Tâm đi theo vào.

Anh cười:

“Vậy mà anh cứ ngỡ là sao quả tạ chiếu như ban sáng.”

Trong góc tối của căn nhà dưới, ba chúng tôi tiếp tục câu chuyện về sự ra đi. Anh bày tỏ:

“Thưa keo này bày keo khác. Anh không bao giờ chịu lùi bước trước bà ấy đâu. Chỉ tiếc rằng không giữ được lời hứa mời Tâm đi uống *bière* lạnh.”

Tâm cười:

“Tâm chỉ mong anh chị đi an toàn với nhau là tốt. Sau mùa hè, Tâm Trinh lên Dalat học, mình lại gặp nhau thôi.”

Anh ôm ghì ngang lưng tôi:

“Bây giờ bé qua nhà Dì vui sinh nhật với Tâm nhé. Sáng mai 9 giờ, anh đợi ở Brodard.”

Và anh ra đi.

Mưa vẫn còn rơi tầm tã. Tâm đưa nhận xét:

“Lúc này khi anh ấy đứng ở chân cầu thang ôm ngang người chị, dưới bóng tối mờ mờ, anh chị trông trẻ như những con người hai mươi tuổi, hình ảnh thật đẹp đến cảm động.”

[]

Nha Trang, thứ Ba 22/10/1974

Chúng tôi gặp nhau ở Brodard. Trong chiếc áo *laine* đen tay dài, dáng vẻ anh thật nghệ sĩ.

Tiếp tục câu chuyện ra đi, anh ân cần dặn:

“Buôn Mê Thuật cũng lạnh như Dalat, em nên đem cho đủ ấm.”

Những lời chi là lặp lại, nhưng chúng tôi hiểu rằng cần phải gặp nhau hằng ngày để đào sâu sự quyết tâm cho nhau.

Lúc chia tay, nhìn thấy tôi đi về hướng Nha Trang *dancing*, anh lo lắng hỏi:

“Em đi đâu vậy?”

“Em đi lấy áo.”

“Em có về nhà ngay không?”

Tôi gật đầu cười. Anh cũng cười:

“Em về nhà ngay cho anh yên lòng nhé?”

Tôi đáp:

“Em sợ rồi!”

[]